

Ügyszám:

Tisztelt Bíróság!

A hivatkozott számú perben a következő, a 2013. május 16-i folytatólagos tárgyaláson az alperesi jogsértés igazolására a következő érveket tárja a felperesi oldal a T. Bíróság és a T. Alperes elé: A felperesi kereset az alperesi jogsértést a jelen ügyben hatályos 1992. évi LXIII. törvény (adatvédelmi törvény: Atv.) több anyagi és eljárásjogi normájának, ill. intézményi, garanciális szabályának a megsértésében látta. Konkrét hivatkozás is szerepelt az Atv. 17-18. §-saira. A kereset módosítása szükségtelen, indokolt azonban az Atv. adekvát normáinak ráolvasása a jelen perre, mivel az - felperesi megítélés szerint – mind érdemben, mind perjogilag megalapozza, s talán döntés-közelbe helyezi az ügy megítélését. Így:

1) Tény, hogy a felperes az alperesi banknál több számlát nyitott, ezáltal ő személyes adatát bízta a pénzintézetre, mely evvel adatkezelővé is vált. Ebből az következik az Atv. 1. § szerint, hogy a felperes maga rendelkezik a személyes adatával, a bank pedig magára veszi mindazokat a jogi előírásokat és korlátozásokat, amelyeket a törvény megszab. Kétharmados többségű, alapjogi jellegű törvényről lévén szó, nem képződhet(ett) olyan belső banki norma vagy egyedi rendelkezés, amely ellentétes az Atv. 3.§ (1) bekezdés a) pontjával, továbbá ugyanezen törvény garanciális feltételeket, korlátozásokat és normákat tartalmazó 5. § egészével. Így: célhoz kötöttség, alkalmasság, szükséges mérték, etc. Az Atv. 6. § nem a kliens, hanem a bank számára szabja meg a fél tájékoztatásának kötelezettségét, célt és adatkezelőt is ide értve. Még fontosabb e szempontból az Atv. 7. §-ának előírása, az ott megjelölt együttes követelmények zsinórmértéke: tisztességesség, törvényesség, pontosság, teljesség, időszerűség, alkalmas tárolási mód. Ezeket a követelményeket nyilvánvalóan sérti, ha a fél adataival visszaélnek: ha a pontosság nincs meg, s ha a tárolás módja hibás, bizonyítottan sérülékeny, pl. a PSZÁF által rögzítetten is rendszerhibás. Hasonló elv és érv olvasható ki az Atv. 8. §-sából, mely esetünkben a férj korlátozott: ui. a feleség rendelkezéseihez kötött adat-hozzáférhetőségét rendezi. Továbbítani, összekapcsolni térben és időben is nyilvánvalóan csak az érintett, esetünkben a feleség hozzájárulásával volt lehetséges, így e hozzájárulás visszavonása köti az adatkezelőt, sőt e §-ban az is előírás, hogy a jogi feltételeknek minden egyes személyes adatra (ergo:számlára, rendelkezésre) nézve teljesülniük kell(ett volna). A bank mindezeket negligálta, ill. pongyolán kezelte.

2) Az Atv. A 11-14. §-sai rendezik az érintett jogait és érvényesítésük módjait, garanciáit. Itt az (1) bekezdés a) pontja szerint az érintett tájékoztatást kérhet adatai kezeléséről, s bár ehelyütt még (!) a törvény nem ír elő érvényességi feltételként írásbeli formát, de ehhez a fél ragaszkodhat, főként, mert tőle is e módon kért a kezelő adatot. Hasonló elv áll itt a b) pont tartalmára nézve is, a fél helyesbítés, ill. törlés iránti kérése nem tagadható meg, így igazolhatatlan belső banki művelettel meg sem kerülhet. Az Atv. 12. §-sa részletezi az adatkezelői tájékoztatás tartalmi elemit, módját, esetleges korlátait, ám itt esetünkben különösen irányadó rendelkezés is van, mely sérült. Ti., hogy kik és milyen célból, ergo milyen keretek közt kapják meg a fél adatát, vagyis parttalan, időtlen, feltétlen adat-kiadás még férj esetében sincs: a bank nem járhat el önhatalmúlag. Kulcsfontosságú norma, ill. hiba a jelen ügyben az Atv. 12. § (2) bek. megsértése, mivel itt a törvény kötelező, határidős, írásbeli módot ír elő: ám ez elmaradt. Az Atv. 13. § annyiban releváns, hogy az adatkezelő

megtagadása törvényhez volna kötve, ám itt ilyet a bank nem jelölt meg: belső norma és szokásrendje pedig nem törvény(es). Van relevanciája az Atv. 14. §-sának, mivel kötelező szabályt ír elő a személyes adat törlésére nézve, ha a kezelése jogellenes. Evidensen ez nem csak egészben, de fontos rész-összefüggésében is előfordulhat, így rá a norma vonatkozik. Ugyanez áll az itt jelölt másik két fordulatra nézve is: kérheti a törlést maga a fél is, részben vagy egészben, és ugyanerre vezethet az adatkezelési cél megszűnése is. Két megjegyzés: az Atv. éppen azért kiemelt, 2/3-os alapjogi /mai névvel sarkalatos/ törvény, hogy azt a PSZÁF közhatósági vizsgálata is – a pénzügyi rendszer jogszerű működése szempontjából – vizsgálja és a maga útján-módján szavatolja. Ez esetünkben csak részlegesen történt meg. Másrészt, nem képződhet olyan helyzet, ill. hivatkozás, nem lehet szokásjogi jogcím a bank részéről (és pláne nem más bankok ügyfélbarát, jogszerű gyakorlatahoz képest enyhébb, kényelmesebb) metódus a fél törvényi jogaival szemben úgy, hogy az átlépje az Atv. jogi normáit és biztosítékait, ezáltal pedig a saját rendszerhibáját az ügyfél jogának és igazának elutasítására használhassa fel. Ennyiben a T. Bíróság ítélete jogfejlesztő és iránymutató is lehet.

3) Perdöntőnek tekinti a felperesi oldal az Atv. 17-18. §-sait. Ehelyütt ui. egyfelől egy sajátos, indokolt fordított bizonyítási rend, ill. teher van, mely a bank kötelelességeit és felelősségét helyezi előtérbe. Nála van minden. Másfelől a 18. § egyfajta objektív felelősséget rak a bankra, mert a kárfelelősség alól nem rendes kimentést enged. Sajnálatos, hogy a jelen perben a T. Alperes nem csak az itteni emelt szintű felelősség alól nem tett kísérletet a maga valós kimentésére, hanem még a Ptk. 339. § szerinti általános alakzattal sem próbálkozott. Sőt képtelen volt becsatolni mindazt a teljes körű, összefüggő dokumentációt, amit kiadni köteles volt, s ami jogvita nélkül is a felperes rendelkezésére állhatott volna. Az Atv. 18. §-sának szó szerinti tartalmát nem idéznénk, a jogszabály nem igényel ismertetést. Ami pedig a kárenyhítési, kármegelőzési kötelezettséget, ill. hivatkozást illeti: a felperes nem tartozott durva banki hiba miatt és okán a férjet perelni, mert a jogsértő ok a bank magatartása, eljárása volt, okozat csupán, hogy ezt a férj valamiképpen kihasználta. Rendes körülmények között éppen a bank elemi érdeke lett volna a végére járni e furcsa pénzhezjutás belső hibaforrásának, ám a bankot valaminő ismeretlen okból ez nem érdekelte.

Összegezve: amennyiben az Atv. nyilvánvalóan mérvadó a jelen ügy jogalapi kérdéseire nézve, úgy a benne foglalt kvázi objektív adatkezelői felelősség verifikálása külön utakat nem igényel, talán csak egy bírósági jelzést, jogkövetkezményekkel az alperesi kimentés esélyének határidős teljesítésére.

Konklúzió: a fenti érvek nem hatottak az elutasító döntésre. Kár: többféle értelemben is.

Budapest, 2013. május 16.